

Vastaajan aloituspuheenvuoro pääkäsittelussa

Syyttäjä Hämäläinen sepitti painajaismaisen vaihtoehtoistarinan eikä usko itsekään tarinaansa. Syyttäjä etäännytti kauas konkreettisista teksteistä. Syyttäjä sekä vahingonkorvauksilla ansaintaa etsivät Aro ja Jantunen sivuuttavat tylysti useat kirjoitukseni, jotka syntyivät jopa Aron ja Jantusen oikeushyveiden puolustamiseksi ja vahingon estämiseksi. He mustamaalaavat motiivitaustani ilman täsmällisyyttä ja näyttöä. En puhuisi pelkästä liioittelusta, vaan painajaismaiseksi sepitetyssä tarinassa ja sen jokaisessa virkkeessä on hämmentävän paljon vilppiä, pluffia ja vääristelyä: minulla ei ole nyt vastauksessani riittävästi aikaa puuttua jokaiseen, kun tuomarilla on oma ymmärrettävä aikataulunsa, mutta tämän kahden viikon aikana yksityiskohdissaan paljastan nämä pluffit. Sen jälkeen sopii tehdä johtopäätökset syytteen ja vaatimusten tarkoituseristä. Kiistan täällä tarjotun syyttäjän ja asianomistajien painajaismaisen fantasian tapahtumien kulusta, motiiveistani, rangaistus- ja vahinkovaatimukset niiden sisällön kuin perustelujen osalta kokonaisuudessaan.

Ei ole tapahtunut ihmisen vapautta uhkaavaa vainorikosta, ei edes loukkaamis- ja vahingoittamistarkoituksessa tehtyä kunnianloukkausta. Olen joskus tilannesidonnanisesti arvioinut julkisesti esitettyjä kirjoja ja mediatapahtumia tai reagoinut itseeni kohdistuneeseen sopimattomaan kirjoitteluun.

Joihinkin tapahtumiin syyttäjä ei tarjoa mitään alkuperäistä tekohetkeen liittyvää kirjallista todistetta, vaan ainoastaan tahtoi kuunnella, mitä Aro ja Jantunen kertoisivat vauhdikkaasti tunnelmistaan. Minun motiivini on käräjillä faktantarkistus.

Myös 5.5.2015 syntyneen tekstini syyttäjä ”unohti” syytteen todistusaineistosta. Hän haluaisi käsitellä tuotakin tapahtumaa omalaatuisella konstillaan ilman alkuperäislähdettä, irtireväistyn 2 vuotta myöhemmän kuvituskuvan avulla. Poimin äkkiä motiivitaustani varten seuraavat 10 sitaattiani, jotka syyttäjä järjestelmällisesti ignoroi konstilla jos toisella.

5.5.2015 ”Valitettavasti ala-arvoisia viestejä ja uhkauksia tulee jokaisesta suunnasta. Kriitikki ja keskustelu saa sinänsä olla tiukkaakin, erehtyäkään saa, väärässäkin saa olla, mutta vihaviestejä ei tietenkään saa lähettää eri mieltä olevillekaan”.

6.5.2015 ”Parempi on kohdata itse kukin ja myös nämä 'vastustajat' silmätysten, niin jokaisesta paljastuu ihminen. Esimerkiksi sotatehtori Saara Jantunen on ihan herttainen ihminen, joka on varmasti aidosti kärsinyt vihaviesteistä, jotka ovat rasittaneet häntä kaikkien muiden taakkojen lisäksi. Kun katsoo näitä ihmisiä silmästä silmään, niin en tahdo luoda heitä(kään) vihollisiksi, vaan pitää arvokkaina ihmisinä, joilla on satunnaisesti erilaisia mielipiteitä”.

5.7.2015 ”En tietenkään hyväksy, jos joku häirikkö lähettää halventavaa tai uhkailevaa postia Jantuselle tai muille. Sellaista ei saa tehdä”.

16.3.2016 ”Pitäisi olla moraalisesti täysin selvää, että asiaperusteinen erimielisyys koskee kansalaisyhteiskuntaa ja demokratiaa, mutta henkilöön käypä valheellinen kirjoittelu ja jopa yksityisesti lähetetyt uhkaukset tai sopimattomuudet eivät ole hyväksyttävää erimielisyyden ilmaisemista”.

15.7.2016 *"En ole koskaan lausunut minkäänlaista uhkausta Jessikka Aroa vastaan – en reaalielämässä, en sosiaalisessa mediassa, enkä sähköpostitse. Sellaista kirjoittelua en hyväksy".*

28.7.2016 *"Ymmärrän ja hyväksyn ihmisen oikeuden kunniaansa. Varmaan Aro on saanut osakseen epäasiallista vihapostia. Hänellä on siis oikeita perusteita kertoa uhrina. Vihapostia ei saa lähettää eikä pidä hyväksyä".*

19.8.2016 *"Mielestäni oikeat asiat olisivat ihan muualla Suomessa. Mielestäni kysymysten esittäminen on ihan normaalia ja kohtelias toimi. En tykkää siitä, että ilman vuorovaikutusta ja yhteydenottoa vain kirjoitetaan toisesta ihmisestä. Olen oppinut siihen, että aina otetaan yhteys tutkimuksen kohteeseen. Ihmiset ovat vain ihmisiä ja juttelevat eri ammatissa olevien kanssa. Mielestäni olen koko ajan ollut vain ihminen, joka katselee avoimin silmin ja kirjoittaa näkemänsä".*

29.11.2016 *"Patrioottisuus ei ilmene vihaisuudessa, vaan kyvyssä rakastaa kunniakkaasti ja vilpittömästi oman kansan etua. Tämä on valitettavasti liian usein unohtunut. Vihapuhe ja vihaviestit eri tavalla ajatteleville ihmisille eivät ole patrioottisuutta".*

29.11.2016 *"Oman pahoinvoinnin oksentaminen toisen päälle ei tule arvokkaaksi ja hyväksytyksi sillä perusteella, että tämä toinen ihminen koetaan ikäväksi, liian suvaitsevaiseksi, liian rasistiseksi, liian korruptoituneeksi, liian rikkaaksi, liian köyhäksi tai muuten vain vastenmieliseksi".*

29.11.2016 *"Kaiken tämän kriittisyyteni jälkeenkin katson aivan välttämättömäksi, että itse kukin kriitikko uskaltaa vastuullisesti olla eri mieltä, kuin neiti Aro. Vastuullisuus ei tarkoita häiriöviestien lähettämistä. Niitä ei vain saa lähettää!"*

29.11.2016 *"Erimielisyyden ilmaiseminen ei voi olla törkyviestien lähettämistä sähköpostiin tai puhelimeen tai kotiin kirjeitse. Reilusti voi olla eri mieltä ja jäädä erimieliseksi, mutta ehdottomasti ilman uhkailuja ja solvauksia. Jos ei uskalla olla selkärankaisesti ja reilusti eri mieltä, niin sitten on paras vaieta ja puhua vain kaverien kesken".*

29.11.2016 *"En näe mitään patrioottisuutta ja kunniallisuutta siinä, että jollekin ihmiselle lähetetään alatyylisiä solvausviestejä ja uhkauksia. Niitä ei voi lähettää suomalaisille, ei suomenruotsalaisille, ei muunmaalaisille eikä muunuskoisille".*

Subjektiiivista motivaatiotani ilmaisevien menneisyydessä syntyneiden näiden dokumenttien lisäksi ovat kovat objektiiiviset faktat: en ole koskaan soittanut Arolle tai Jantuselle, en ole lähettänyt tekstiviestejä, en ole lähettänyt Whatsapp-viestejä, en Facebook-viestejä, en Twitter-viestejä, en ole "tägännyt" eli merkinnyt heitä Facebook- ja Twitter-viesteihini niin että viesti suuntautuisi heille, en käynyt heidän kotinsa lähellä, en heidän työpaikkansa lähellä, kukaan vartija ei kokenut mitään uhkaavaa käytöstäni siinä yhdessä julkisessa tilaisuudessa, jossa näin Aron, ja kahdessa julkisessa tilaisuudessa, jossa näin Jantusen, mitään uhkausta en lausunut.

Aron suhteen kenties tiedostamaton pettymykseni on voinut syventyä sen myötä, kun syksystä 2015 ja varhaisesta keväästä 2016 alkaen Facebookin eri sivustoilla Aro liittyi

tykkäyksillään minun mollaamiseen, ilmaisi syksyllä 2016 vahingoniloa työttömyydestäni, vielä viime vuonna minun syntymäpäivänä flirttaili vaatimuksilla minun sijoittamisesta pakkohoitoon, monien vuosien ajan esitti kansainvälisillä foorumeilla valheita minusta venäläismielisenä ekstrimistinä (esim. joulukuu 2017 *El Pais*-lehti). Nyt Aro kertoo julkaisevansa ensi vuonna kirjan tästäkin oikeudenkäynnistä ja mielestäni hän painostaa. En mene enää edes rikki, jos minua herjataan, mutta tiedän, että Raamatun Psalmi 7 lausuu, että ihminen voi mennä itse sekaisin omissa valheissaan ja kaatua omaan kuoppaansa, jonka hän kaivaa toista vastaan. Kirjoitin ensimmäisen juttuni *MV-lehteen* Arosta 3.lokakuuta 2017, 2 vuotta 1 kuukausi Aron Yle-jutun syyskuu 2014 jälkeen: *MV-lehden* jutussa referoin kaksi päivää aiemmin ilmestynyttä, 400 000 lukijan *Suomen Kuvalehden* ja Aurora Rämön Aro-haastattelua.

Aro myös julistaa julkisuudessa ja viranomaisille salaliittoteoriaansa venäläismielisessä rikollisryhmässä tehdystä suunnitelmallisesta hyökkäyksestäni syyskuusta 2014 alkaen häntä vastaan yhteistyössä Bäckmanin ja *MV-lehden* Ilja Janitskinin kanssa. Tuon väitteen epärehellisyys paljastuu jo täällä käräjillä.

Ostrobotnia-hotellissa oli helmikuussa 2017 Janne Riiheläisen kirjan julkistus. Kustantaja kutsui minut, poistuinkin paikalta, kun Riiheläinen ei halunnutkaan minua. Selkäni takana kadulla 50 metrin päässä sattumalta Bottalle saapui Jantunen. Tällainen satunnainen tapaaminen ei vastaa lainlaatijan kirjausta vainorikoksesta.

Kiitokset, että Helsingin kärjäoikeuden hallinnollinen lakimies Jenny Koivisto lähetti 7. elokuuta 2020 kaikkiaan 68 vainoamistuomiota lokakuusta 2014 lokakuulle 2018 (14.10.2014 -31.10.2018). Helsingin kärjäoikeuden arkistohoitaja Kristiina Heinonen lähetti (27. heinäkuuta 2020) kolmet viimeisimmät rikostuomiot vainoamisesta Helsingin kärjäoikeudessa. Kärjäjätuomari Pakarinen tuomitsi 17.3.2020 mieshenkilön, joka lähetti 9222 viestiä, eräinä päivinä yli 620 kertaa, soitti jatkuvasti uhkaavasti, loukkaavasti ja halventavasti. Mies sai 40 päiväsakkoa ja määrättiin 500 euron kärsimyskorvaukseen. Tilasin heinäkuussa 2020 Pohjois-Karjalan kärjäoikeuden tuomion: kärjäjätuomari Tynkkyläinen tuomitsi miehen 6 kuukauden ehdolliseen vankeuteen ja noin 1000 euron korvauksiin uhreille. Kuuden vuoden aikana mies oli soittanut satoja häiriösoittoja öisin, luvannut väentää niskat nurin, alatyylisiä kirjeitä, rikkonut postilaatikoita ja laittanut postilaatikkoihin ulostetta jne.

Pappiskoulutuksen mukaan kahdeksas käsky tarkoitti alkuaan, että oikeudenkäynnissä ei saisi valehdella toisen ihmisen vahingoksi. Jantusen ja Aron sekä heidän juristiensa liioittelukyky ei jää edes siihen, että jankuttavat valheellisesti minun sijoittuvan ”*aivan omaan luokkaansa*” (s. 27) koko oikeushistoriassa, rikollisjärjestössä pitkäaikaisesti suunnitelleeksi ”*erittäin nöyryyttäväksi*” (s. 27), ”*törkeydeltään poikkeuksellisen vakavaksi*” (s. 28, 32) vainorikolliseksi. Aro ja Jantunen molemmat vaativat täysin häpeilemättömästi, toisiaan kopioiden: ”*Henkilövahinkoasiain neuvottelukunnan suositukset eivät tunne näin vakavaa vainoamistapausta*” (s. 29/Aro, s. 26 Jantunen). Sotamaan asianajotoimisto ja Aro herjasivat valheellisesti myös esitutinnan loppulausunnossa syyttäjää varten minua Pohjoisen Vastarintaliikkeen ja Soldier of Odinin aktivistiksi, joka uhkasi oikeudenkäynnin turvallisuutta.

Minä kiistan jokaisen virkkeen syyttäjä Hämäläisen syytteessä sekä Jantusen ja Aron vaatimuksissa niin tapahtumakuvauksessa kuin lakiin liittyvissä perusteissa ja vahingon määrällisissä väitteissä. Epätasällisyyksien määrä on valtava.

Kronström ja Koskenniemi jakavat käräjäoikeudelle väärää informaatiota lainlaatijasta HE 19/2003 sivun 23 perusteella, joka nostaa vasta esille yleissopimuksen selitysmuistion 34 artiklan seuraamisesta virtuaalisessa maailmassa. Lainlaatija lausuu lopullisen vastauksensa sivulla 24 expressis verbis: ”*Toisen seuraaminen virtuaalimaailmassa ei täytä kriminalisointiperiaatteen vaatimuksia*”. Tuskin sattumalta Kronström ja Koskenniemi kertovat molemmat aivan päinvastaisen valheellisen väitteen lainlaatijan sisällöksi.

Aron Twitter- ja Facebook-tileillä on yli 36 000 tilaajaa, suurempi levikki kuin Huvudstadsbladet. Aron oma vastuullisuus asioidensa julkistajana korostuu. Lehtihaastattelujen ja konferenssiesiintymisen jälkeen ei riitä mantra ”olen yksityishenkilö”. Jantunen riemuitsi äskettäin Twitter-tilinsä suuruudesta: hän jakaa näkemyksiään yli 10 000 tilinsa tilaajalle, vastaa Österbotten Tidningin tai Kymen Sanomien levikkiä.

Viestintäoikeuden professori, OT Päivi Korpisaari (entinen Tillikka) teoksessaan *Journalistin sananvapaus* (2008) ja viestintäoikeuden dosentti Riku Neuvonen teoksessaan *Viestintä- ja informaatio-oikeuden perusteet* (2013) kirjoittavat journalismin paikkaopista: yleisötilaisuuksia seuraavasta ja omasta toiminnasta johtuvasta kaventuneesta yksityisyyden suojasta. Tästä on kyse.

Korkeimman oikeuden ennakkopäätös huhtikuussa 2020 toppuuttelee laajentamasta vainoamisrikoksen alaa: rikoksen tunnusmerkistön mukaisten uhkaavien viestien pitäisi olla aidosti uhkaavia ja lähetetty suoraan asianomistajalle. Korkein Oikeus osui täsmälliseen tarpeeseen. Tänään on kyse politisoituneeta sananvapauden rajoituksen yrityksestä, vainoamisrikoksen alaa (ja kunnianloukkauksen alaa) yritetään laajentaa.

Syytteen ajankohtana paljon julkisuudessa olevan henkilön näkemysten julkista kritisoimista käsitellään vainoamisena. KKO:n ennakkopäätös tyrmätään heti sen omissa pääpointeissa, muodostuu aito riski myönteiselle oikeusvaltio-periaatteella ja -maineelle.

Rikossyytteeseen on saatettu rauhanomaisesti käyttäytyvä kansalainen, koska osallistuin julkiseen seminaariin tai ilmoittaudivin sellaiseen, Jantusen vahingonkorvausvaatimuksessa jopa se että olen kertonut Twitterissä kiinnostukseni Puolustusministeriön erääseen Venäjä-seminaariin, mutta olen todennut samassa virkkeessä että en ilmoittauudu, eikä Jantusesta ollut tietoa Kadettikoulun julkaisemassa Venäjä-seminaarin mainoksessa. Rikossyytteeksi nousee sekin, että reagoin pienimuotoisessa henkilökohtaisessa blogissani pitäen sopimattomana puolen miljoonan lukijan levikin Helsingin Sanomien sunnuntainumeron haastattelua, jossa Jantunen mollasi minua Putinin asiaa ajavaksi ihmiseksi, joka olisi uhka Suomen demokratialle, tai reagoin Jantusen pamflettiin, jossa hän väitti rumasti, että olisin harhainen aktivisti.

En haluaisi pelätä ketään ihmistä. Tällaiseksi kasvoin vuosikymmenien kuluessa: kun Saara Jantunen oli 3 vuotta vanha tyttö Haminan varuskunnassa, minä järjestin Reserviupseerikoulun everstin Pullisen kanssa upseerioppilaille ja henkilökunnalle konsertin. Nuorena varusmiehenä neuvottelin everstin kanssa pelkäämättä hänen hienoja sotilasmerkkejään. Niin alkoi kasvu aikaihmisinä. 80-luvun puolivälistä alkaen toimin muutaman sanoma- ja aikakauslehdien sekä televisiokanavan toimitus- tai avustajakunnassa Suomessa ja ulkomailla. Enää en voi toimia, face control.

Raaseporissa kirkkoherrana suomalainen seurakunta koki aina epäluuloa ruotsinkielistä seurakuntaa vastaan: Tein kaikkeni, että kaikki ihmiset kohdataan ihmisinä. Tämä on

vanha kristillinen periaate antiikin päivistä alkaen. En käy infosotaa yhden leirin välillä toista vastaan. Näen erilaisia ihmisiä, erilaisia mielipiteitä. Melkein suoraan näiden käräjien jälkeen energinen Aro osallistuu Euroopan Unionin ja Hollannin valtion rahoittamaan kansainväliseen konferenssiin, jossa teemana on moniarvoisen kansalaisyhteiskunnan rakentaminen face-to-face -kohtaamisessa. Miksi näin ei saisi olla myös Suomessa?

Kärjätuomari Kolehmainen antoi Helsingin kärjäoikeudessa perustuslakimyönteisen tulkinnan 10.1.2020 Aron vaatimassa asiassa kansalaistoimittajien Tiina Keskimäen ja Panu Huuhtasen hyväksi. Hämmäläisen mukaan ihmisten osallistumista ja mediatyöskentelyä ei saa arvioida vainoamisrikoksena, se rakentaisi ennakkosensuurikäytännön, loukkaa oikeusvaltioperiaatetta. Aro ja asianajaja Kronström eivät hyväksy perustuslakimyönteistä tulkintaa. Helsingin hovioikeuden tuomion 14.7.2020 mukaan Johan Bäckmanin toiminta ei täyttänyt vainoamisen tuntomerkkejä. Sitäkään tuomiota Aro ja asianajaja Kronström eivät hyväksy.

Kirjallisessa vastauksessani käräjille lausuin seuraamusvaatimuksista ja myöhemmin loppulausunnossa toistan yksityiskohtaisesti. Vaadin korvausta valtion varoista lain oikeudenkäynnin viivästymisen hyvittämistä perusteella: hyvityslain mukaan hyvityksen määrä on määrämuotoisestikin 1500 euroa vuodessa kultakin vuodelta, alkaen esitutkinnan alusta ja päättyen lainvoimaiseen tuomioon, yhteensä 10 000 euroa.

Lainlaatijan HE 85/2012 s. 4 mukaan oikeudenkäynnin kestoa arvioidaan lainvoimaisen ratkaisun antamiseen saakka, ja viivästyminen lasketaan lain 5 §:n mukaan siitä, kun viranomainen ilmoitti vastaajalle epäilystä rikoksesta. Tätä asiaa rikosoikeuden professori Raimio Lahtin ohjauksessa Teemu Kastula käsitteli oikeustieteellisen pro gradu -työssään 2009: s. 50 seikkaperäisesti ihmisoikeustuomioistuimen päätösten valossa ja totesi, että kyse on nimenomaan rikosepäilyn eli esitutkinnan alkamisesta alkaen.

Hyvityskorvaus niin sanotusta löysästä hirrestä on aiheellinen. Niin myös Ihmisoikeussopimuksen 13 artikla ja Perustuslain 21 §:n 1 momentti eivät ole turhaan syntyneet ja Korkein Oikeus 2020:2 (7.1.2020) määritteli aivan aiheellisesti, että ihmistä täytyy suojata huolelta, haitalta ja epävarmuudelta oikeudenkäynnin viivästymistä vastaan – kansa puhuu löysästä hirrestä.

En tykkää yksityiskohtaisesti vuodattaa tunteita, sopii toisille paremmin kuin minulle, mutta sellaisessa maailmassa olen elänyt syyttäjävetoisessa prosessissa epäillyn ja syytetyn asemassa yli 3,5 vuotta. Tähän liittyy myös muodostunut pelote, että enää ei uskalla mennä mihinkään julkiseen tilaisuuteen eikä edes ilmoittautua näiden syyte- ja vahingonkorvausvaatimusten johdosta.

Kaikista tulevaisuuden unelmista olen luopunut köyhyysrajan alapuolella, siivoan silloin kun saan töitä pari tuntia aamuyöllä vessoja, elän lasteni kanssa toimeentulotuen pysyväisenä asiakkaana hamaan kuolemaani saakka päivä vain ja hetki kerrallaan. Jokainen sakko tai korvausvaatimus menee epäilemättä ulosottoon ja ulosottomiehen kautta muuntokäräjille. Olen raitis, reipas ja liikun paljon, en tarvitse psyykelääkkeitä enkä terapiaa, etsin elämää näissä niukoissa puitteissa, mihin pääsen pyörällä kävelemällä tai juoksemalla. Minä kysyn, mitä järkeä tässä on, kun Jantunen ja Aro luulevat koko maailman ja minun katseiden kohdistuvan heihin vainoavasti, vaikka he eivät ole edes minua kiinnostavissa julkisissa tilaisuuksissa ne suuret tähdet, joita kaikki katsovat ja kuuntelevat.

5.5.2015 syytteenalaisessa tapahtumassa Porthaniassa Julkisen sanan neuvoston sananvapausjuhlan jälkeen, tasavallan presidentin viestintäpäälliköksi viime vuonna nimitetty, omasta kotikylästäni lähtenyt Jouni Mölsä tuli Ulkoministeriön viestintäpäällikkönä leppoisasti ja ystävällisesti juttelemaan minulle – hän otti yhteyttä minuun. Kumpikaan ei säikkynyt, kun

juttelin kahvipöydässä Helsingin Sanomien päätoimittajan Kaius Niemen kanssa Porthaniassa. Tunsin vastenmielisyyttä, olin kärsivällinen, kun Lehtikuvan Seppo Samuli otti runsaasti valokuvia minusta osa-aikaisesta siivoojasta, istuin hiljaa keskellä Porthanian salia. Sen jälkeen minä otin muutaman valokuvan kaikista esiintyjistä, enimmäkseen Mika Mäkeläisestä. Puoli vuotta myöhemmin 6.11.2015 olin Helsingin yliopiston Aleksanteri-instituutin tilaisuuden väliajalla, juttelin sattumalta saapuneen kiinalaisen professorin ja sattumalta puolen vuosikymmenen näkemättömyyden jälkeen Johan Bäckmanin kanssa. Saara Jantunen valokuvasi meidät, emme olleet edes esiintyjä. Missä tapahtui rikos?

Porthanian sananvapausjuhlasta 5.5.2015 poistuessa Jantunen sattuu samaan aikaan eteiseen minun kanssani, lausumme kaksi vuorolausetta rauhanomaisesti. Lauseet on dokumentoitu jälkikäteen samana päivänä blogissani, jonka syyttäjä ignoroit todistusaineistostaan. Kiistan, että yleisötilaisuudesta poistuminen kansanpaljoudessa olisi "lähestyminen" lainlaattijan tarkoittamassa rikollisessa merkityksessä, ja että se olisi niin vakavaa, jotta 5,5 vuotta tapahtuman jälkeen käräjillä on aiheellista vaatia vankeusrangaistusta tai sakkoa. Minä en edes "lähestynyt", vaan minä "poistuin" ovien kautta: minäkin kuljen ovien kautta niin kuin valtaosa ihmisistä. En ole ainoa, joka kysyy, että uskotte syyttäjä itsekään syytteeseen?

Objektiivinen tosiseikka on, että mistään tilaisuudesta: ei Porthaniassa toukokuussa 2015, ei Kirjamesuilla syksyllä 2015 vartija puuttunut toimintaani. Voin olla eri mieltä rauhanomaisesti. Jantunen on sekä puoli vuotta myöhemmin lokakuussa 2015 ilmestyneessä Infosota-teoksessaan kertonut, sivut 254-255, että vielä kuukausi myöhemmin Radio Rockin haastattelussa marraskuussa 2015, että hänellä menee hyvin, mikään ei ole mennyt ihon alle.

Istuin Ulkoasiainministeriön rahoittamassa Maailma kylässä -tapahtuman julkisessa tilaisuudessa Kansallisteatterissa toukokuussa 2016, jossa oli monta esiintyjää, Jarmo Koposeen liittyi puolenvuosikymmenen ajan tietynlaista "historiaakin". Kukaan ei puuttunut hiljaiseen läsnäolooni. Tuosta tapahtumasta Aro ja hänen tukijoukkonsa levittävät kansainvälisessä mediassa, konferensseissa ja kirjassaan loukkaavia väitteitä. Käräjäoikeudelle vahingonkorvausvaatimuksissa (sivu 5) Aro valehtelee, että olisin kuvannut koko ajan ja ainoastaan häntä. Täällä käräjillä pian osoitan objektiivisin perustein, että Aro valehtelee vahingonkorvausvaatimuksessa. Striimausta eli suoratoistoa en ylipäättänsä ole koskaan harjoittanut, eikä vanha puhelin sellaista olisi sallinut.

Jantunen kertoi kesällä 2015 puolen miljoonan lukijan *Helsingin Sanomien* sunnuntainumerossa ja keväällä 2016 *Seura*-lehden julkkissivun haastattelussa, että hän asuu Suomenlinnassa. Pienimuotoisessa blogissani referoin toukokuussa 2016 2,5 miljoonan lukijan *The New York Timesin* valokuvallista kerrontaa Aron matkasta Suomenlinnan lautalla Jantunen luo. On vilpillistä, että kahden sadan lukijan blogini johdosta Jantunen esittää nyt kauhukuvan asuinpaikkansa rikollisesta vihjaamisesta ja vaatii maksettavaksi muuttokulut! Asuinpaikka ei ollut esillä rikosesitutkinnassa keväällä 2017, se keksitään ensimmäistä kertaa syyskuussa 2020 vahingonkorvausvaatimuksissa!

Oikeusministeriön ylijohtaja Sami Manninen kirjoitti vuonna 2011. s. 482 *Perusoikeudet*-teoksessa:

Sananvapauden ydinalue suojaa ennen kaikkea poliittista ja yhteiskunnallista keskustelua ja tiedonvälitystä ja avoimen julkisen keskustelun, joukkotiedotusvälineiden vapautta; kehityksen ja moniarvoisuuden sekä vallankäytön vapaan kritiikin turvaamista, sillä kaikille avoimen, vapaan ja julkisen // kansalaiskeskustelun tai tiedonvälityksen kieltäminen // tekisi epäilemättä

sananvapauden olennaisilta osiltaan tyhjäksi. Ks. oikeusministeriön ylijohtaja Sami Manninen, Perusoikeudet 2011, s. 482. Sama sisältö on myös Hallituksen esityksessä perustuslakien perusoikeussäännösten muuttamisesta HE 309/1993 vp, s. 56.

Aron ja Jantusen vahingonkorvausvaatimukset eivät perustu lakiin; väitteitä, väitteitä, väitteitä, liioittelua ja omaa harrastuneisuutta, ansaintatarkoitus, sen lisäksi että lainsäädäntöä ja tapahtumien kulkua vääristellään.

Henkilöiden reaalisesta toimeentulosta on objektiivisten lähteitten perusteella jotain viitteitä syytteen ajalta, jotta voimme todeta vahinkovaatimukset perättömiksi. Kiistan väitteet Aron ja Jantusen taloustilanteiden kurjuudesta. Se ei vastaa julkisuudesta saatavaa kuvaa, pelkkä hyötymistarkoituksessa esitetty väite ilman uskottavaa talous- ja varallisuusselvitystä. Epäuskottavuuttaan suojatakseen Aro vaatii korvausvaatimustensa sivulla 4 talous- ja varallisuusasiansa salaisiksi myös oikeudelta, ilmeisesti koskien jopa julkisia verotietoja. En pidä sattumana, että samanaikaisesti syyttäjä ja Aro vaivihkaa sivuuttavat kaksi kirjoittamaani MV-lehden juttua Aron ansainnasta. Niin raivataan tilaa liioitella talousvaikeuksia. Ensimmäinen vaiettu tekstini on MV-lehti 1.11.2016 verotuloista verovuonna 2015, ja toinen MV-lehden juttu 1.10.2017 rahoituslähteistä.

MV-lehden jutussa lokakuussa 2017 Oulun yliopiston tieteen päivistä Aro haukkui kansalaisaktivisteja "hyödyllisiksi idiooteiksi". Hän keräsi joukkorahoituksella yli 30 000 dollaria, Koneen säätiön apuraha 35 000 euroa sekä 29.9.2016 Aro sai pankkitililleen kaikesta muusta rahoituksesta huolimatta myös Opetus- ja kulttuuriministeriön alaisen Tiedonjulkistamisen neuvottelukunnan 10 000 euron apurahan. Vuonna 2015 Aron palkkatulot olivat 48 000 euroa. Johnny Knigan julkaiseman kirjan oikeudet on myyty ainakin 7 maahan, joista kustakin kertyy vähintään 20 000 euroa, arviolta 140 000 euroa. Asiakastiedon mukaan Aron yhden henkilön yrityksen LoveComms kautta vuonna 2017 liikevaihto oli 27 000 euroa, tuotto prosentti 40,9 %:a toimialalle erittäin hyvä. Tämän lisäksi Aro on saanut kansainvälisten tapahtumien isäntiensä puolesta matkoja, hotellikuluja ja ilmaisia päivällisiä. Ulkomaisia pankkitilejä emme tiedä. Tämä kertoo sekä Aron energisestä toimintakyvystä että hänen erinomaisesta taloudellisesta tilanteestaan ja kenties ylellisestä elämäntavastaan Lontoossa, Helsingissä ja Bangkokissa sekä ympäri maailmaa. Jessikka Aron Pipsa-sisko lausui Twitterissä aivan oikein, että MV-lehden kirjoittelusta ei ollut mitään haittaa, minkä tulkinnan Aro klikkasi tykättyksi.

Aro esittää köyhyystarinan käräjäoikeutta varten, mutta hän on Ylen listoilla, äsken Yle julkaisi Aron jutun koronaviruksesta infosodan rintamalla. Tämän epäselvyyden selvittämiseksi pitää saada oikeuden tai syyttäjän määräyksestä poliisilta lisätutkimus: yhden version mukaan Aro on pennitön, toisessa näkyy ylellinen elämä, huippusuositettu tähtitoimittaja myy kirjaansa satojen tuhansien eurojen verran. Samalla pitää selvittää vuoden 2021 Aron kirjan ennakkomaksut. Aro käy oikeutta ja tienaa tämän avulla, että kirjoittaa oikeudenkäynnistä. Plus Aron kirjoissa haukutaan minua ja monia tuttuja henkilöitä lukuisilla eri kielillä.

Aro on ilmoittanut kymmenille tuhansille Twitter-tilinsä tilaajille, että ensi vuonna ilmestyvässä kirjassaan käsitellään näitä käräjiä. Tästä on kustannussopimukset, mikä tarkoittaa kustantajan mahdollista rahoitusta Arolle jo tässä vaiheessa. Kronströmin avustuksella Aro käyttää uusia oikeudenkäyntejään kansainvälistä yleisöään varten kirjanedistämisen- ja valmistamistapahtumina. Missä määrin Yle maksaa Kronströmille, on jäänyt spekulatioksi Ylen salatessa sopimukset.

Syyllisyys edellyttäisi, mitä tekijä on tekohetkellä mieltänyt ja tahtonut, *dolus derminatus*: mitä olisin pitänyt seurauksen aiheutumiseksi varsin todennäköisenä. Miksi syyttäjä ei halua selvittää teonhetken seikkaa, mikä näkyy syyteaineiston redaktiosta, syyttäjä ignoroiki alkuperäiset tekstit ja päivämäärään liittyvän aineiston?

Rikoslakiprojektin ehdotus vuonna 2000 perustelee:

Ei riitä, että tekijän olisi pitänyt tietää.

Oikeusministeriön asettama rikoslakiprojekti 1980-1999 painottaa kysymystä:

Mitä tekijä on teon hetkellä pitänyt varsin todennäköisenä.

Vahingonkorvauslain esitöiden HE 167/2003 mukaan lähtökohtana on "korvauksettomuusolettamus".

"Kaikki negatiiviset tuntemukset eivät kuulu kärsimyskorvauksen piiriin"

Velvoiteoikeuden professori Juha Pöyhönen, 1999, *Korvausmallit vahingonkorvausoikeudessa*, s. 193:

Jokaisen tulee sietää normaalit elämään liittyvät tunteet. Tällöin voidaan puhua yleisestä sietokyvystä.

Vahingonkorvausta ei lasketa mielipahasta ja kärsimyksistä, jotka syntyvät mielipidekriitistä. Surut kuuluvat elämään. Jantunen ja Aro ovat asianajajiensa kanssa verbaalisesti kyvykkäitä ilmaisemaan mielipahaansa. Jantusen ja Aron sietokyky on erikoinen, heidän kokiessa, että meillä olisi oikea infosota puolesta tai vastaan.

Vahingonkorvauksellinen välttämätön syy-yhteys syntyisi vain, jos teko on ehdoton edellytys seuraukselle: Kontrafaktuaalinen ehtolause, *conditio sine quo non*-postulaatti.

Conditio sine quo non puuttuu.

Siviilioikeuden professori Mika Hemmon kirja *Vahingonkorvausoikeus* 2005 114-115, hovioikeusneuvos Vilja Hahton *Tuottamus vahingonkorvauksessa* 2008 42, Velvoiteoikeuden professori Juha Karhun ja kuluttajariitalautakunnan pj. Pauli Ståhlbergin "Suomen vahingonkorvausoikeus", 2013, 11 määrittävät, että kontrafaktuaalisesta ehtolauseesta, *conditio sine quo non*-postulaatista seuraa:

- (1) Vahingonaiheuttajalla tulisi olla positiivinen kontrollimahdollisuus. Minulta puuttuu positiivinen kontrollimahdollisuus. Niin syy-yhteyden riittävyttä on huikean vaikea esittää.
- (2) Kärsimyksestä aiheutuva korvaus edellyttäisi Vahl 5:6 §:n mukaan rangaistavaksi säädettyä tekoa.

Vahingonkorvausoikeuteen erikoistuneen professori Suviaanna Hakalehdon ohjauksessa Markus Flinkman julkaisi oikeustieteiden pro gradu-tutkielmansa 10.5.2020 "*Kunnianloukkauksesta aiheutuneen kärsimyksen korvaamisen edellytykset*". RL 24:9 mukaan kunnianloukkauksen keskeisimpänä seikkana on olosuhdetahallisuus: siis tekijä on pitänyt varsin todennäköisenä, että hänelle ei ole edes väitteidensä tueksi riittävän

vahvaa näyttöä. Minä olen pyrkinyt ja uskonut rehelliseen informaatioon.

Rangaistavaksi säädetyn teon vaatimus VahL 5:6 § 1:1 kohdan mukaan rajoittaa kärsimyskorvauksen edellytyksiä. Korvausta ei määrätä loukatulle aiheutuneen taloudellisen tappion perusteella (s. 3). Vahingonkorvausoikeuden pääsääntönä on korvauksettomuusolettamus: vahingonkärsijän tulee itse kantaa vahinko julkiseen toimintaansa liittyvistä riskeistä. Professori Hakalehto on toistanut vahingonkorvausoikeuden preventiivistä funktiota kannustaa siihen, että tekijä välttää aiheuttamasta vahinkoa toiselle: ja juuri tämän ideaalin mukaisesti minä olen toiminut useissa kirjoituksissani, että paha ei saa tehdä, vaikka olemme eri mieltä.

Markus Flinkman liittyi hallituksen esitykseen HE 44/2002 vp ja HE 309/1993 vp laillisuusperiaatteen merkittävyydestä vahingonkorvauksessa. Kunnian ja yksityiselämän loukkausten aiheuttaman kärsimyksen korvaukset on sidottava täsmällisesti ja tarkkarajaisesti rangaistavaksi säädettyyn tekoon. Pelkkä vahingon yleinen periaate ei riitä korvausvastuun langettamiselle (s. 19).

Nyt Aro ja Jantunen haluaisivat laillisuusperiaatteen vastaisesti konstruoida rikollisuuden ja erityisesti vahingonkorvaukset epätasällisilla väittämillään vahingosta. Tulokulma on väärä.

Vainoamisrikokseen ja kunnianloukkausrikokseen ei toimintavaatimuksena riitä tuottamuksellisuus. VahL 5:6. 1:n 4 kohdan mukainen kärsimyksen arviointi mahdollistaisi vain erityistilanteissa kärsimyskorvauksen harkinnan ilman rikosoikeudellista laillisuusperiaatteen aiheuttamia rajoituksia tahallisen ja törkeän tuottamuksen tapauksissa. Esitöiden mukaan mielipahan perusteella ei synny kuitenkaan tämä korvaus, ainoastaan suoranainen uhrin raaka, julma ja nöyryyttävä ihmisarvon loukkaus voisi tulla kyseen. Kronströmin ja Koskenniemen ylisanat toimintani hirvittäväydestä ovat yritys pujahtaa vahingonkorvauksiin tämän pienen aukon kautta.

Törkeässä tuottamuksessa vahingonaiheuttajan olisi täytynyt mieltää, että hän ryhtyy toimintaan, josta seuraa vahinkoa, mutta hän ryhtyy siihen kaikesta huolimatta eikä välitä, olisi piittaamaton noista seurauksista. Viestintäoikeuden professori Päivi Korpisaari on analysoinut tätä, mihin Flinkman liittyy gradussaan. Vaikka törkeän tuottamuksen huomioiminen kunniaan kohdistuvan loukkauksen arvioinnissa on periaatteessa rajoitetusti mahdollinen, säännöksen soveltamisala on tarkoitettu vahingonkorvauslain esitöiden mukaan hyvin suppeaksi. Vahingonkorvauksen perusedellytys on, että vahinko olisi tekijän kausaalinen seuraus.

En hyväksy, että olisin mitenkään korvausvelvollinen ja vastuussa väitetyistä vahingoista, joita syntyisi minun omasta menettelyistäni riippumatta ja huolimatta monista tiukoista oikeushyveitä puolustavista sanoistani. Uhrin subjektiivisille kokemuksille ei esitöiden mukaan tulisi antaa merkitystä korvausta määrättäessä. Nyt yritetään väärää tulokulmaa.

En ole vastuussa sellaisista vahingoista, joiden aiheuttaminen on minun kannaltani ennalta arvaamaton. Aron ja Jantusen väitteet itseensä kohdistuvista loukkauksista ovat epätyypilliset. Korvaus pitää saada niiltä ihmisiltä, jotka lähettävät uhkaavat viestit ja soitot Arolle tai Jantuselle, identtirikollisen häiritsevistä tilauksista jne. Meillä ei ole mitään objektiivista dataa edes siitä perusseikasta, mitä uhkaavaa aineistoa olisi ylipäättänsä olemassa, kuka olisi lähettänyt, ja että poliisi olisi tutkinut tapauksia. Nämä tulisi saattaa oikeuden tietoon, jos niitä on olemassa.

Vahingonkorvauslain esitöissä HE 167/2003 vp kärsimyksen korvausperusteet kytetään teon

rangaistavuuteen, kun kyse on vapautta, rauhaa, kunniaa tai yksityiselämää rangaistavaksi säädetyn teon loukkauksesta. Esitöiden mukaan rikostunnusmerkistöstä luopuminen johtaisi sellaiseen väljyyteen, joka jättäisi tuomioistuimelle liikaa harkintavaltaa, aiheuttaisi rajanvetovaikkeitä, epätietoisuutta ja epäyhdenmukaisuutta (HE 167/2003, s. 16, 54).

Viestintäoikeuden professori Päivi Korpisaaren (Tiilikka) mukaan VahL 5:6. 1:n 1 kohdan mukainen rangaistavaksi säädetty teko edellyttää tahallisuutta, kärsimyskorvaukseen tuomitseminen edellyttää rikosvastuun edellytyksen käsillä oloa. Hovioikeusneuvos Vilja Hahto katsoo, että VahL:n mukainen kunnianloukkausasiassa korvausvastuu edellyttää samaa syyllisyyden astetta kuin teon rangaistavuus.

Harri Isokoski kirjoitti asiantuntija-artikkelissaan *Henkilövahinkojen lääketieteelliset syy-yhteyksykysymykset juridisesta näkökulmasta* (2017) Vakuutuslautakunnan esittelijänä, että lääketieteellisen syy-yhteyden käsitteeseen kuuluu epävarmuustekijöiden ja kysymysten arviointi Hillin arviointiperusteiden mukaisesti. Näin myös TEHY:n ylilääkäri Markku Heliövaara ja professori Sakari Tola lääketieteellisessä aikakauskirjassa (Duodecim 1995), joiden mukaan lääketieteen syyssuhde eroaa kansanomaisesta ennen-jälkeen -tarkastelusta, koska tarvitaan sekä välttämättömyyden että riittävyden ehdot, vaikka Hillin periaatekin jättää soveltamiseen epätarkkuutta ja subjektiivisuutta. Vähintäänkin pitäisi kysyä oikeaa aikajärjestystä, yhteyden voimakkuutta, ennustuskykyä, yhtäpitävyyttä tutkimustiedon kanssa.

Tutkimustiedon mukaan ei ole todenmukaista, että reagointi olisi nimen kirjoittamiseen niin voimallista, kuin nyt väitetään syytteessä ja vahingonkorvausvaatimuksissa syksyn MV-lehden kirjoitusta koskien syksystä 2017 minua vastaan. Aroa koskeva viimeinen rikosväite – osatapahtuma – olisi syksyllä 2017 pastori Sadinmaan asia Helsingin hiippakunnan tuomiokapitulissa. Kirjoitin pitkän artikkelin, jotta Sadinmaahan liittyvässä tunteiden vyöryssä ei ole aihetta sosiaalisen median vihaan. Artikkelin viimeisessä lauseessa kirjoitin kerran Aron nimen yhdessä toimittajien Koponen ja Kopylova kanssa. Venäjän televisiokanava viisi teki Helsingissä juttua pastori Sadinmaasta, juttu ei valmistunut, koska Aro, Koponen ja Kopylova varoittivat pastori Sadinmaata ja kymmeniä tuhansia tiliensä tilaajia, jotta Venäjän televisiolle ei saa antaa haastatteluja. Näin vaurioitettiin minun edellytyksiäni journalismiin, avustin Venäjän Kanavaa 5 Helsingissä, annoin heille haastattelun, jota ei nyt julkaistu. Oma osuuttani en tuonut ilmi MV-lehden kirjoituksessani pastori Sadinmaasta.

Tuon jutun jälkeen siis vahingonkorvausvaatimusten mukaan olisi alkanut niin suuri ahdistus, että tarvitaan ostopalveluja, kunnalliset palvelut eivät reagoi riittävän ripeästi akuuttiin hätään, minun täytyy maksaa. Minä kiistan *conditio sine quo non* -syy-yhteyden. Traumamat ovat alkaneet ennen syytteen alaista aikaa. Aron keskustelut terapeuttikaverinsa kanssa eivät ole koululääketieteeseen kuuluvan lääkärin määräämiä, henkisten keskustelujen korvaaminen täytyy evätä.

Kaikkien oikeusturvan puolesta Suomen Psykologiliitto julkaisi 18.8.2016 Oikeussosiologian sekä kriisi- ja traumapsykologian ammatillisten työryhmien Ohjeet psyykkisen haitan arvioimiseksi. Näin ei ole nyt toimitettu, mikä ei anna luotettavaa kuvaa vahingonkorvausvaatimusten vilpittömyydestä.

Euroopan Ihmisoikeustuomioistuin käsitteli tapausta Karhuvaara ja Iltalehti vastaan Suomi 16.11.2004. EIT selvensi yksityiselämän suojaa ja sananvapautta seuraavien kriteerien avulla. Vastaan lyhyesti:

- 1) Onko uutisointi yleisesti kiinnostavaa tai yhteiskunnallisesti merkittävää keskustelua ja onko uutisoinnin kohteena tunnettu henkilö? On.
- 2) Tapahtuuko uutisoinnin kohteena oleva tapahtuma julkisella paikalla? Tapahtuu.
- 3) Onko uutisoinnin kohde aikaisemmin esiintynyt julkisuudessa paljastaen yksityiselämästä tietoja? On.
- 4) Käsittääkö uutisoinnin sisältö ainoastaan yksityiselämään liittyviä tietoja ja missä muodossa nämä tiedot on julkaistu? Ei sisällä mitään, mitä henkilö ei itse paljasta.
- 5) Millaisia seuraamuksia julkaisemisella on? Yllättävästi mielipahaa monta vuotta myöhemmin, jutussa oli kenties lausuttu yhteen kertaan henkilön nimi täysin neutraalisti tai ei ollut viitattu ollenkaan

Risto Uimonen ja JSN 19.6.2012 lausuivat:

”Jokainen Facebookiin kirjoittavan perimmäinen tarkoitushan on julkaista tietoja”.

Prosessioikeuden professori Johanna Niemi, Sananvapaus ja silikonirinnat, 2002: 430

”Tietyt ihmiset ovat päättäneet antaa yksityiselämään koskevia tietoja julkisuuteen”

RL 24: 9.1 2 kohdan mukainen *”muunlainen halventaminen”* tulisi kyseen totuudenmukaisen vanhan rikostuomion esilletuomisessa henkilön halventamiseksi. Rikostaustasta kertominen ei ole muunlaista halventamista, mikäli kertomisella on hyväksyttävä syy. Nyt ei pidä sekoittaa *MV-lehden* helmikuun 2016 uutisointiin aihepiiristä, vaan kirjoittaessani Aro oli Bonnier-palkinnon voittamana ja superjulkisuudessa monissa tilanteissaan monen kuukauden ajan tuonut esille huumetuomiotaan. Vasta sen jälkeen tein ensimmäisen linkin Aron asiaa koskevaan omaan julkiseen esitykseensä *The New York Times* -lehdessä toukokuun lopulla 2016.

HE 19/2013 38 Rikoslain, pakkokeinolain ja poliisilain muuttamiseksi

Otettava huomioon, kuinka paljon henkilö on itse avannut yksityisyyttään julkisuudessa. Yksityiselämästä voi siten ilman hänen lupaansa olla oikeutettu kertoa.

Viestintäoikeuden professori Päivi Korpisaari, 2008 Journalistin sananvapaus . S152-153

Henkilö on itse kaventanut yksityiselämän piirin omien toimiensa johdosta, kun tuo jatkuvasti yksityisasiotaan julkisuuteen.

s. 171-172: ”Julkisella paikalla toimiessa ei voi vaatia yhtäläistä yksityisyyttä kuin suljetuissa tiloissa” → pitää varautua jo ennakolta mediajulkisuuteen.

Viestintäoikeuden dosentti Riku Neuvonen, Viestintä- ja informaatio-oikeuden perusteet, 2013:231

Jakamalla tietoja yksityiselämästään joutuu vaurumaan myös siihen, että yksityiselämää käsitellään muutenkin kuin henkilön itsensä haluamalla tavalla.

s. 226 Paikkaopin mukaisesti julkinen yleisötilaisuus kaventaa yksityisyyden suojaa

Riku Neuvonen, Uudistettu yksityiselämän ja kunnian suoja, Defensor Legis 96, 2015, 877

Positiivisuutta odottavaan julkisuuteen heittäytyminen tarkoittaa riskiä siitä, että samaan aihepiiriin liittyvät negatiiviset asiast voivat myös tulla ilmi ilman henkilön itsensä suostumusta.

Henkilövahinkotoimikunta (s. 96), Hallituksen esitys perustuslakien perusoikeussäännösten muuttamiseksi HE 309/1993 vp s. 57) ja Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen ratkaisu vuodelta 1995 toteavat vahingonkorvauskanteeseen liittyvän uhkan sananvapauden rajoittamiseksi. S. 95-98: ”*Vahingonkorvausvelvollisuus ei saa muodostua perustuslain 12 § 1 momentissa kuvatun sananvapauden perusteettomaksi rangaistukseksi*”.

Henkilövahinkotoimikunta s. 97-98 ohjeisti, että kunnian julkisesta loukkaamisesta aiheutuvaa urakehityksen mahdollista vaikeutumista ei pidä sisällyttää kärsimyksestä määrättävään korvaukseen hyvityksenä.

Valtiosääntöoikeuden professori Veli-Pekka Viljanen kirjoitti teoksessaan *Perusoikeuksien rajoitusedellytykset* (2001: 61, 71, 119) perustuslaillisesta täsmällisyys- ja tarkkarajaisuusvaatimuksesta ja Hallituksen esitysten (HE 309/1993 vp ja HE 44/2002 vp) mukaan laillisuusperiaate koskee rikosperusteista vahingonkorvausta. RL 24:9 §:ssa ei ole säädetty kunnianloukkauksen tuottamuksellista tekotapaa eikä RL 25: 7a §:ssa vainoamista tuottamuksellisena. VahL 5: 6§:n 1 ja 2 kohdan mukaisesti kunnianloukkausta ja sen suuntaisesti myös vainoamista seuraavaa kärsimyskorvausta rajoittaa keskeisesti se, että laki estää korvauksen määräämisen tuottamuksellisesti tehdyistä loukkauksista ja väitetyistä kärsimyksistä.

Aron ja Jantusen tapauksessa ei ole muodostu yhtään oikeaa hoito- ja vahinkokulua. Asianajokuluista voin lausua seikkaperäisesti, kun saan lukea laskutuksen.